

Titlu original (ro.): Prințesa nordului rece

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
MOINES, ANNA

Prințesa nordului rece/ Anna Moines

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-474-3

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA “

ANNA MOINES

Prințesa nordului rece

Editura și Tipografia
ALCRIS

*Ultimele apariții ale colecției
"EL și EA":*

1115	Mary Meredith	-Îngerul cu aripi frânte
1116	Lucy Wayne	-Legătura amoroasă
1117	Mavis Heath-Miller	-Insula întunecată
1118	Anne Hampson	-Într-o zi
1119	Penny Jordan	-Captiva dorinței
1120	Valerie Parv	-Schimbare avantajoasă
1121	Rosemary Carter	-Dacă întorci spatele trecutului
1122	Rachel Elliot	-Fantezia iubirii
1123	Flora Kidd	-Sebastian și Aurore
1124	Norma Weston	-Logodnicul altei femei
1125	B.J. James	-Pasărea paradisului
1126	Eugenia Riley	-Încăpățânata Cenușareasă
1127	GINNA GRAY	-Promisiunea
1128	Charlotte Lamb	-O dragoste imposibilă
1129	Mona Tyson	-Inimi rănite
1130	Christine Orban	-Cântec de dragoste
1131	Melodie Adams	-O iubire ca-n povești
1132	Sandy Keene	-Teama de necunoscut
1133	Laura Resnick	-Nopti fermecate la tropice
1134	Elizabeth Renier	-La bine și la rău
1135	Christa Merlin	-Situatii de compromis
1136	Sophie Weston	-Salvându-l pe diavol
1137	Mary Meredith	-Inima nu cere voie
1138	Flora Kidd	-Pași pe nisip
1139	Rhoda Chips	-Legătură temporară
1140	Anna Moines	-Propunerea prietenului
1141	Sally Wentworth	-Voiajul
1142	Alicia Thompson	-Alegerea îmi aparține
1143	Rebecca Taylor	-Viața ca un roman

Capitolul 1

Petre terminase facultatea la zece ani după căderea comunismului și de aproape o jumătate de an trăia din banii părinților. Deși facultate cu renume a Politehnicii bucureștene, aceasta producea viitori șomeri, pentru că majoritatea întreprinderilor de stat ce-i absorbeau, dispărușeră din diverse motive: politic sau prost manageriate. Politic, pentru că așa se dorea de alții pentru a nu fi concurați, apoi conduceri slabe.

Terminase printre primii, știa și două limbi de circulație și el tot cu mâna întinsă la părinți la cei douăzeci și patru de ani împliniți.

Aflase întâmplător că există firme care caută tineri pentru muncă în alte țări și câteva zile căuta prin puzderia de anunțuri din ziare o astfel de oportunitate.

Își notă numere de telefon și adrese, apoi câteva ore nu făcu decât să telefoneze. Acum că erau telefoane mobile era mai ușor să răzbați. Nu i se spusese nimic concret, dar era așteptat să-i

viziteze.

A doua zi se îmbracă elegant și având adresele, plecă spre marea aventură.

Ceruse tatălui mașina și cu puțini bani în buzunar și multă speranță străbătea străzile capitalei spre firmele selecționate. A fost ușor să le găsească, pentru că sediul acestora era în apartamente situate central.

Când ieși din Pasajul Unirii, după ce trecu de bisertica Sf. Spiridon, căută un loc de parcare, pentru că chiar în blocul de lângă biserică era primul sediu căutat.

Intrând pe ușa blocului, la parter în fața unei uși și pe scară o mulțime de tineri și tinere așteptau. Se uită pe ușă, se trecu pe o listă prinsă cu scotch și se retrase. Era al cincizeci și unulea, dar intraseră patruzeci, după cum văzu el că arăta lista. Cel ce intra era șters de un angajat al firmei.

Ajunse în fața a trei persoane, doi bărbați și o femeie care-l chestionară. I se propuse mai multe variante, dar i se spusese că cea mai potrivită pentru el era cea în care putea să-și etaleze cunoștințele de limbi străine, dar și farmecul personal. Nedumerit se uita la cei din fața lui, care nu-l lăsaseră nelămurit: steward, pe un vas de croazieră. Este elegant și se plătește foarte bine, i se spusese. Când auzi suma propusă, parcă i se opri respirația și acceptă.

– Zece la sută din câștigul anual este al nostru, apoi totul îți rămâne, îi spuseră, iar contractul este pe trei ani și dacă totul

este în regulă putem să-l reînnoim în aceleași condiții.

Fiind de acord, i s-a spus ce să aducă și într-o lună poate să se imbarce.

Plecă vesel și nu mai căută altceva.

Acasă, la masa din bucătărie, în timp ce mâncau le povesti părinților cum a decurs totul.

– Și trei ani să nu te mai vedem? întrebă mama speriată.

– Ne vedem în fiecare an și apoi putem vorbi la telefon. Acum putem vorbi de oriunde, așa că nu vom fi chiar rupți.

– Și banii ășta ți-i dă în mână? întrebă tatăl.

– Da, dar timp de un an firma angajatoare ia zece la sută comision, apoi sunt ai mei.

– Păi și fără cei zece la sută câștigul este mare. Mă bucur că ai găsit ceva să nu te mai frământă atât. Aici este greu. Aflu că tot mai mulți pleacă, mai ales tineri. O să rămână în țară doar bătrânii dacă ăștia care ne conduc nu fac ceva să stopeze această plecare.

– Și ce vei face acolo? întrebă mama.

– Voi fi steward.

– Știu ce-i ăla! Unul care însoțește diverse persoane, le îndrumă, dă informații, îi servește cu ce vor și altele.

Tatăl se uită la mamă și parcă reținut zise:

– Cum adică însoțește persoane!

– Pot fi conduse acolo unde vor să ajungă și nu știu, sau sunt conduse spre cabină din cauza oboselii. Chestii din astea, îi lămură Petre.

– Mă rog, dacă erai femeie, mai treacă meargă, așa fi înțeleș,

dar tu ești bărbat.

– Și dacă cel ce vrea să fie însoțit și care abia se ține pe picioare, are o sută de kilograme?

Părinții nu au mai spus nimic și el a putut să-și continue mâncarea în liniște.

Petre era un bărbat destul de înalt, brunet cu niște ochi verzi de felină. Îi plăcea să facă sport: făcuse baschet la facultate și înota de câte ori avea posibilitatea, dar de când terminase numai la așa ceva nu avea gândul.

– Petre, îi spusese tatăl, avem niște bani pentru zile negre și o să-ți-i dăm să-ți cumperi niște îmbrăcăminte pe gustul tău.

– Dar nu se poate. Sunt banii voștri. Lasă, am ce îmbrăca.

– Pentru aici da, dar pentru acolo ai nevoie și de altceva, zise tatăl. Lume bună, iar bărbații și cuconeturile poartă numai finețuri. Vreau să le arăți că nu ești un sărăntoc. Așa că, încheiem discuția.

Petre nu voia să cheltuiască economiile părinților, dar ei aveau dreptate. Un bărbat frumos ca el, îmbrăcat elegant atrage, dar el nu și-a pus în gând să facă asta.

Cedă insistențelor părinților și timp de câteva zile colindă împreună cu Cristina, prietena lui de mulți ani, magazine de îmbrăcăminte.

– Credeam că numai pentru femei este așa de greu de ales, dar văd că pentru voi este la fel, zise ea.

Dacă era după mine alegeam demult. Eu, cel puțin, nu mă dau în vânt după țoale.

– Pentru că arăți bine indiferent ce pui pe tine. Cu astea ai să

faci furori, deși mie...

Nu mai spusese nimic și se făcea că se uită la ceva anume.

Relația dintre Petre și Cristina era una de prietenie și nimic altceva.

Cristina, o blondă frumoasă cu ochi albaștri, atrăgea și prin fizic. Era ca un manechin din anii șaizeci, adică nici prea corporulentă, nici ca o trestie, cum sunt cele de acum. Într-un cuvânt era perfectă pentru ați lua mințile. Lui Petre nu i le luase cu toate că o dorea lângă el. Nu și-au spus vorbe de iubire și rareori s-au sărutat. Se crease o așa apropiere sufletească între ei încât cea întâia nu mai avea loc. Erau ca niște frați foarte atașați unul de altul.

– Și te bucură faptul că pleci? îl întrebă ea în căutările lor.

– Nu pot spune cu toată inima așa ceva. Mă bucur pentru că nu am să mai fiu o povară pentru părinți. Apoi sper să fac ceva rost de bani și când voi reveni să caut ceva de făcut. În rest supărări: părinții că-i las singuri și apoi tu, de care sunt foarte atașat.

– Da, așa ca un frate, cum mi-ai mai spus.

Petre se uita la ea și o văzu că se intristează. O atrase spre el și o sărută pe obraz și apoi pe buze.

– Tu ce ai să faci singură?

– O să aștept și voi continua cu profesoratul. Apoi, meditațiile îmi vor ocupa restul timpului.

– Doar atât! se miră el.

– Mai vezi timpi morți în ziua de lucru? zâmbi ea. Am văzut hainele pe tine. Arăți ca un artist de cinema și sunt sigură că ai să faci multe victime pe acolo.

Petre mustăci și nu putu să-i răspundă decât când deveni serios:

– Mă știi pe mine ăla care urmărește ceva?

– Dacă este să vorbesc din punctul meu de vedere, îți dau dreptate la ce-ai afirmat, dar cadrul și atmosfera de pe un vasul de croazieră te poate schimba.

– Sper să nu fie așa.

L-a prins strâns de un braț și s-a înfipt parcă în el. Nu i-a mărturisit-o, nu știa dacă o va face vreodată, dar știa că se îndrăgostise de el. De multe ori își zisese că făcuse rău că nu-i spusese, poate l-ar pune pe gânduri, dar teama de a auzi poate ce nu-și dorea o făcuse să fie reținută. Aflase de puțin timp că va pleca și de atunci nu-și mai găsea locul, nu mai avea somn.

– Am să mă lămuresc în câteva luni cu rolul meu pe acel vas și vreau nu vreau, trei ani trebuie să stau. Trec repede Cristina și sper să vin acasă să-mi reiau viața de unde am lăsat-o.

– La douăzeci și șapte de ani pentru un bărbat este bine, dar eu voi avea douăzeci și șase și încep să pălesc în fața bărbaților.

– Fi serioasă. Este vârsta înfloririi totale, iar o femeie este perfectă pentru orice bărbat.

Discuția avută cu frumoasa Cristina l-a bântuit câteva zile și nu înțelegea de ce nu și-o putea atrage intim. Simțise că ea își dorea asta, dar el nu voia așa ceva, deși o plăcea foarte mult.

– Are să se mărite cu altul, îi spuse mama lui într-o zi când îi vorbise despre ea. Este prea frumoasă pentru a nu fi curtată și abia atunci ai să regreti că ai îndepărtat-o de tine.

– Suntem cei mai buni prieteni, de ce aş face așa ceva, încercă el o scăpare.

– O tânără are nevoie și de altceva decât de o mare prietenie și tu nu înțelegi sau te faci că nu înțelegi. Să știi că nu mă refer la sex, deși este important la vârsta asta, dar vorbele tandre, îmbrățișările te fac să simți că trăiești cu adevărat. Asta fac tinerii la vârsta asta, pe când voi vă purtați ca niște liceeni novici.

Mama avea dreptate și trebuia să-și facă ordine în viața lui. Va avea timp pe vas în lungile nopți, când singur în cușeta lui se va putea gândi nestingherit.

Plecarea lui Petre se făcu pe o zi ploioasă fiind condus la aeroport de părinți. Cristina își ceruse scuze, dar nu putea suporta despărțirea. Era însoțit de un reprezentant al firmei și alte trei persoane: doi tineri și o tânără care se vor imbarca la fel ca el.

Când a fost anunțată cursa de Hamburg, s-au ridicat și urmându-l pe ghid, s-au deplasat spre poarta de îmbarcare ce avea să-i ducă spre aeronavă.

Zborul a durat puțin, dar Petre a putut face cunoștință cu ceilalți colegi. Fata, o blondă frumoasă, cu un corp apropiat de al Cristinei, capta privirile tuturor.

Petre era convins că s-ar putea să aibă probleme datorită frumuseții. Erau vecini de scaun, ea la geam, iar el spre culoar, iar în continuare ceilalți doi.

Aflase că o chema Bianca, avea douăzeci și doi de ani și mai

fusese doi ani pe vas de croazieră și abia în ultimul moment a aflat despre filiala română a firmei *Travel*, iar de două zile venise de la Brașov, unde locuia cu părinții.

În scurtul timp al călătoriei aflate multe ce se pot întâmpla pe vasul de croazieră.

– Este foarte important să știi să te păzești de ispite, îi zise ea. În general, pe astfel de vase se imbarcă cei fără mari probleme și dornici de o aventură de o noapte, mai multe sau cine știe.

– Și tu așa frumoasă nu ai căzut în capcană?

– Ba da și de aceea am revenit acasă. Eram asaltată de doi bărbați trecuți bine de cincizeci de ani care mă cereau de soție. Am renunțat la multe cadouri și la asaltul lor, iar acum îmi dau seama că poate am greșit. Mi-a fost teamă, acum dacă mi se va mai întâmpla știu ce am să fac.

Petre nu mai spuse nimic, gândul ducându-l la Cristina, tânăra curată și iubitoare pe care nu a știut să o facă fericită.

Aterizarea la Hamburg s-a făcut spre sfârșitul zilei și li s-a comunicat că sunt așteptați la vasul „*MS Majesty of the seas*” ancorat de două zile în port.

Vasul era unul de vis pe care toți ar fi vrut să fie luați într-o cursă, dar aceștia erau acceptați doar după o prealabilă testare, așa cum a fost și Petre.

Lung cât două terenuri de fotbal, după aprecierea lui Petre și înalt cât un bloc cu zece etaje privind de pe puntea de sus până la contactul acestuia cu apa.

Petre, uitându-se la el de pe țărm, îl compară cu un pește spadă. Alb complet și dispunea de cinci-șase punți.

Au urcat pe puntea ce unea cheiul cu vasul, cu emoție. „*Parcă aș călca pe jar aprins*” își spuse, deși ceilalți mergeau ca pe o punte ce-i duce de la un mal la celălalt al trecerii peste un pârâu. „*Fiecare cu ale lui?*” continuă el gândul.

După aproape o oră au fost predați colaboratorului firmei *Travel* și după ce și-au strâns mâinile acesta părăsi vasul.

Apoi a fost chemat un steward, poate viitor coleg sau chiar prieten de-al lor și au fost conduși la cușetele personalului aflate pe ultima punte. Un lift i-a dus repede și apoi li s-au dat cheile cușetelor. Toți aveau cușetele pe același culoar, dar depărtate unele de altele.

Din fericire, își spuse Petre, Bianca era chiar lângă el.

– Norocosule, îi zâmbi Nae, unul din cei doi mecanici care veniseră cu el.

– Pot spune același lucru, răspunse Petre. Nu stai decât la zece metri de noi.

Cabina în care intră Petre, deși mică era foarte primitoare. Era ca o garsonieră în miniatură. „*Este tot ce-mi trebuie*” își zise el. Grupul sanitar era mic, dar primitor, iar patul din cameră se putea ridica, dacă aveai nevoie de spațiu.

Petre încercă să nu găsească motive de supărare, așa că gândirea pozitivă îl făcea fericit.

I se spusese programul de seară și cel de a doua zi, apoi privindu-și ceasul trebuia să se grăbească pentru masa de seară.